

Arif Nihat

YASTIĞIMIN RUYASI

1930

Adana : Türk Sözü Matbaası - 1979

Yastığının Ruyası

Körler - Yastığının ruyası - Halı
- Bop - Heykel



KÖRLER

Bir kör geçti ,
Bir kör daha .

İki kör uzaklara doğru gitti ,
İki kör daha .

Ağızlarıyla bakarak ,
Alınlarıyla görerek

Ağır ağır
Ağır ağır

Yürüyentlerin peşinden
Bir kör daha .

Yolda
Gözleri üç köşeli adamlar
Ellerini ceplerine sokup
Dirseklerini sivrilterek

Gerilediler :

— Nereye , nereye ?

Sonuncu kör de geldi , geçti

Körler gidiyorlar işte . . körler
Birbiri arkasından Allaha gidiyorlar
Gözlerini istemeğe .



Yastığımın ruyası

Dün gece
Yastığım bir ruya gördü .
Zavallı yastığım !

Dün gece
Damlarda ayın manasız ışığı vardı ve buzlu
kaldırımlarda kurtlar çiftleşiyorlardı.

Böyle bir gecede ruya gördü yastığım .

Dışarda kırk yılan birden ıslık çalarken ,
Kırk çift vahşi kısrak birden kışnerken
Başımın altında ruya gördü yastığım . . .
Ruyasında üzerine düşüncesiz , kaygusuz
bahtiyar bir başın yattığını gördü

Zavallı yastığım !



H A L I

Bir halı dokudum, bir halı dokudum . .
yedi renkten bir halı dokudum .

Yedi renkli halımı orospuların çıplak
ayaklarına sereceğim yerde ,

Çenesi düşük bitli bezirganlara on halı
fiyatına satacağım yerde ,

Yedi renkli halımı bir dört yol ağzına
serdim , arkadaş . . .

Bir dört yol ağzına serdim ..gelen baksın,
geçen baksın ; gelen görsün, geçen görsün diye ..

Sen de gel , sen de bak ; sen de gör yedi
renkli halımı . .



B O P

Aç kaldık ,
Sattık emektar ,, Bop ,, u .

Akşam oldu :

- Hav hav !
- Sen misin Bop ?
- Hav hav hav .

Açtık , aldık .

Bir müşteri daha .

Gene sattık onu

Akşam oldu :

- Hav hav !
- Sen misin Bop?
- Hav hav hav.
- Bahtiyar etti bizi Bop .



HEYKEL

Aylarca uğraştılar minimini bir kızın heykelini yapmak için ; ve bitince sordular :

— Olmuş mu ?

— Hayır , dedim , onun 'gözleri maviydi .

Kirpikleri gibi ince fırçalarla gözlerine tatlı bir mavilik verdiler -

Dedim ki :

— Onun saçları sarıydı ve teni böyle bomboş sayfalar gibi manasız değildi .

Saçlarını sarıya, tenini pembeye boyadılar ve

— Artık elbette oldu .

demek istiyen bakışlarla yüzüme baktılar.

— Hayır , dedim , hayır . . çünkü o taşın değildi .



BEDEK

SON

Bebek - Dilenci - yalan - Benim
sevgilim - yaramaz çocuk



BEBEK

Ablam bana bir yemiř verdi ,
— Yeme . dedi ;
Bir bardak su verdi ,
— İçme . dedi ;
Minimini bir bebek verdi ,
— Öpme . dedi ;

Yemiři kuřlara verdim . . Suyu çiçeklere
döktüm ve gizli gizli öptüm ablamın tombul
minimini bebeđimi .



DİLENCİ

I

Onlara yalvardım . .
Bağlarında kendi elleriyle yaptıkları içkiler-
den bir yudum istedim ;
— Verin , dedim , verin bir yüksük dolusu !
Kimi güldü ,
— Sarhoş ihtiyar ! dedi ;
Kimi alındı :
— Çapkın ihtiyar ! dedi .
Fakat hepsi “ ihtiyar ” dedi . .
Ben yalvardım :
— Bir yüksük dolusu !

Bu kadar fakir miydim ben , bu kadar betbaht mıydım ?

Dün , daha dün nelerim vardı . .

Emretmişim : çiçeklerime evimden daha muhteşem limonluklar yapmışlardı .

Emretmişim : Kuşlarıma evimin çatısında minimini koğuklar ve ağaçlarda kenevir , keten liflerinden yuvalar yapmışlardı .

Bağlarım vardı , salkımlarının her tanesi bir damla şarap olan bağlarım .

Kendi içkimi kendim yapardım ve içerdim esmer , yanık yüzlü , berrak sesli köylü kızlar elinden .

Sonra kırdaki ceylanlar kovalardık atım sarhoş , ben sarhoş !



YALAN

- “ Saçların neden böyle darmadağın ? „
derlerse ben ne cevap veririm ?
— “ Rüzgâr dağıttı . „ dersin .
— Göğsümde tırnak ve pençe izlerini görür-
lerse ?
— “ Kedi tırmaladı . „ dersin .
— Dudaklarımdaki lekeleri sorarlarsa ne ya-
parım ?
— “ Kara dut yedim . „ dersin .
— Yağyanaklarımdaki çürüklerden şüphelenir-
lerse ?
— “ Kuşlar gagaladı . „ dersin yavrum, “ Kuş-
lar gagaladı . „ dersin .



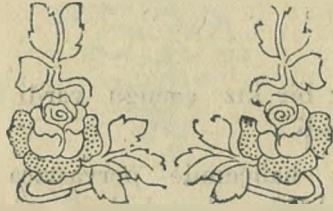
Benim sevgilim

. . Benim sevgilim biraz kadın olmalıdır , bi-
raz çocuk . . ip atlamasını , çember çevirmesini
salıncakta sallanmasını da bilmelidir . . . ,

.
. . Yüzü resimlere benzemelidir , gövdesi
heyhellere

.

. . Dili tatlı olmalıdır , tatlı . . “ J „ leri
peltek , “ Ş „ leri yumuşak söylemelidir . . .
. . Bah bin çiçekten yapılmış olmalıdır . .
. . Yüzü resimlere benzemelidir , gövdesi
heykellere
. . Sesi çağırınların sesi , susması bekleyen-
lerin susması olmalıdır benim sevgilimin . . .
. . Yüzü resimlere benzemelidir , gövdesi
heykellere



Yaramaz Çocuk

Yaramaz bir kız çocuğu vardı ki kimsenin eline geçmezdi .

Bir gün bahçemde pervasızca koşarken , kuşlar, kelekler kovalarken gördüm onu ; yakaladım ve sordum :

— Benim kızım olacak mısın ?

Elimden bir kuş gibi kurtulup kaçtı . İhtiyar halimle yetiştim ; sarmaşıklı bir kuytuda ellerini ç ayaklarını sarmaşıklarla bağladım ve bir daha sordum :

— Benim kızım olacak mısın ?

Onu başka başka bir gün çiçeklerimi yolup
yollara saçarken ve saksılarımı taşlarda parçalar-
ken bileklerinden sımsıkı yakaladım ve son defa
sordum :

— Benim kızım olacak mısın ?



S O N

Onu araya araya uzaklarda buldum , anne -
lerden, kız kardeşlerden uzakta sefil kız kardeş-
ler kolunda ve sefil ağabeyler koynunda buldum.
O zaman ona son sözlerimi söyledim . Güldü .

— Gülme !

dedim ve ona son sözlerimi bir daha söyledim
Ona

— Tütün , rakı ve yağ kokan dudaklarla
kirlenmiş memelerini Seylân süngerleriyle
sileyim dedim. Güldü.

— Senin dudaklarınla gene kirlenecek
değil mi ? dedi .

— Gel, ey beli kollarıma göre biçilmiş güzel
kız , dedim , yazık olmadan sana . . buradan
çıkalım .

Güldü .

— Kolların bir boa yılanı kadar kuvvetli ,
belim bir fidan kadar ince .

diye cevap verdi .

— Sana sürme getireyim, sana inci getireyim.
dedim ,

kızdı ,

— Sürmesiz ve incisiz güzel değil miyim ?
diye sordu :

Nihayet dedim ki :

— Minimini parmağına bir altın halka geçi-
yim . güzel çocuk ,

— On parmağımda on halka var , boş par-
mağım yok .

diye cevap verdi ve yolun kalabalığına
karışarak beni rüyalarımla baş başa bıraktı .



MAGARA

Başlangıç - I - II - III -
Bozgun



Mağara adamları koğuklarında otururlardı. Koğuklarının biraz ötesinde bir kurt ini , daha ötesinde bir kartal yuvası vardı ve daha ötede ise sıra dağlar uzanır giderdi .

Adamlar mağaralarında sessiz otururlardı....

Gün olurdu , kurt inini şaşırır , onların mağarasına dalar . Seslenmezlerdi .

Gün olurdu , kartal , yuvası zanneder , onların mağarasına konardı . Ürkütmezlerdi .

Mağara adamları ve kurt kayada aşağılara bir yoldan inerlerdi. Yolda birbirlerine rasladıkları çok olurdu . Dövüşmezlerdi .

Bir gün kurt ağzında bir kuzu yerine bir çocuk getirdi

I

Mağara adamları dağın içinde otururlardı .
Biraz ötede bir kurt , daha ötede bin yaşında
bir kartal otururdu .

O gün hep açtılar . Kartal , kurt , adam
açtı . Fırtına açtı .

Kartal uçmak istemişti o gün , kanatları
tersine dönmüş ve tüylerinden birikisi savrulan
karklara karışmıştı .

Mağara adamları o gün çıkmak istemişlerdi.
Mağaranın ağzında fırtınanın kocaman eli onları
göğüslerinden içeri itmişti .

O gün yalnız kurt sivri çenesiyle karı ,
fırtınayı yardı; aşağılara indi ve görünmez oldu.

II

Kartal, gagasiyle tırnaklarını didikledi. Üç adam yutkundu . Dağ kurdu bekledi .

Mağara uludu .

Aşağılarda çamların belkemikleri çatırdıyordu . Karşı kayanın çatlaklarından çakalların kızgın , kırmızı demirlerle işkence görenler gibi haykırıştığı duyuluyordu .

Uzun uzun bağışıyorlardı .

Aç aç bağışıyorlardı .

Mağaralıların mağarası taştan çenelerini karşı dağlara doğru açmış , uluyordu . Uluyor uluyordu .

Mağara adamlarının ikisi açlığın rahat döşğinde çoktan uyumuştı .

III

Uyanık kalan üçüncüsü kurdun ağzında bir çocuk gördü ve onun ağzına kendi budundan bir parça vererek yavruyu kucakladı .

Yavruyu yatırmak için dağın içinde daha sıcak, daha yumuşak taşlar aradı

Yavruya kan vermek için dağın yüreğini aradı .

Karşı kayanın çatlaklarından çakalların kızgın , kırmızı demirlerle işkence görenler gibi haykırıştığı duyuluyordu .

Mağara taştan çenelerini karşı dağlara doğru açmış uluyordu .

Aşağılarda çamların belkemikleri çatırçatır çatırdıyordu .



BOZGUN

Dagdan atlılar indi dizginleri kopmuş, başları düşük atlarıyla .

Athlar vadiye girerken kısraklarının yelesine terlerini siliyorlar .

Mendilleri arkadaş yaralarında sarılı kaldı .

Vadiler mahmuzlarının sesini büyülte büyülte öbür vadilere vermesin diye mahmuzlarını çıkarıp attılar .

Ay ışığında kılıçlarının asaleti parladı .

Ay ışığında kılıçları parlamasın diye gecenin daha karanlık yerlerine saptılar .

Karanlığın bir ucundan obir ucuna giderler-
ken taşlı yollarda nal seslerini dağlar dağlara
verdi ve bir ses :

— Bu yandalar .

diye haykırdı .

Atılır dizgini kopmuş , eysiz atlarının
yelelerine soğuk terlerini sildiler

Mendilleri arkadaş yaralarında sarılı kaldı .



Yazılar

Sayfa

Yastığının ruyası

4	Körler
6	Yastığının ruyası
7	Halı
8	Bop
9	Heykel

Son

12	Bebek
13	Dilenci
15	Yalan
16	Benim sevgilim
18	Yaramaz çocuk
20	Son

Mağara

24	Başlangıç
25	I
26	II
27	III
28	Bozgun